

STRATOVARIUS

DARKEST HOURS

FINSE POWER METAL

UITGEVERIJ:
EARMUSIC



Zelden geweten dat het vertrek van een belangrijke songwriter en gitarist zo goed wordt opgevangen door een band als dat van de naar verluidt lichtjes krankzinnige Timo Tolkki bij Stratovarius. Na een beetje zoeken is Tolkki het momenteel uitstekend aan het doen bij zijn eigen Revolution Renaissance, terwijl zijn opvolger, Matias Kupianen, steeds meer zijn stempel lijkt te drukken bij Stratovarius. Op de voorgaande langspeler, het erg goede *Polaris*, prijkten er drie songs die (onder andere) door de nieuwe snarenplukker waren geschreven, en op de EP *Darkest Hours* zijn de twee nieuwe nummers niet alleen mede van zijn hand, de man heeft ook nog eens voor de productie en de regie gezorgd. Meer, zelfs: Kupianen heeft twee van de vijf tracks op *Darkest Hours* eigenhandig gemixt. Dat hij ook in de grindcoreband Fist in

Fetus zit, is daarbij onhoorbaar: zowel *Darkest Hours* als die andere verse telg van de Stratovariusfamilie, *Infernal Maze*, zijn doordrenkt in de melodie lijnen die zo eigen zijn aan de Finse band.

Darkest Hours begint met een bel (altijd een goed teken in metalland) en een verrassend heavy riff. Al snel komen ook de keyboards erbij, waarna Timo Kotipelto alweer laat horen dat hij een geweldige vocalist is. Een gedeelte van de brug heeft meerdere stemlagen gekregen, net als het refrein, zodat het koortje een meer episch karakter geeft aan het geheel. Ook de gitaar- en keyboardsolo mogen er zijn. Er is niets verrassends aan de songstructuur op zich (na de solo's mag Kotipelto bijvoorbeeld even zijn ding doen terwijl hij enkel

CATEGORIE

IN HET KORT

SCORE

TECHNIEK

Niets nieuws onder de zon wat songstructuren betreft, maar wel knappe keyboard- en gitaarsolo's en geslaagde, melodieuze riffs.

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9

SONGS

De twee nieuwe songs liggen in het verlengde van wat we gewend zijn uit het verleden van Stratovarius en dat is zeker niet slecht, vooral als ze bij de betere lichte horen. Ook de live songs klinken overigens erg goed.

0 1 2 3 4 5 6 7 8

ZANG

Kotipelto is en blijft een sterke zanger, die nog steeds met gemak en zonder hoorbare moeite de hoge noten haalt. Bovendien koppelt de man zijn kunnen aan uitstekende zanglijnen.

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9

PRODUCTIE

Alles klinkt weer als een huis, al is de registratie van live optredens natuurlijk zelden perfect.

0 1 2 3 4 5 6 7 8

SCORE

Een veelbelovend voorproefje voor wat komen zal, voor fans die niet kunnen wachten op het volledige album.

0 1 2 3 4 5 6 7 8

door de keyboards ondersteund wordt, waarna de andere instrumenten opnieuw om de hoek komen kijken), maar alles klinkt gewoon erg lekker en meezingbaar – precies zoals we dat van Stratovarius verwachten, dus. Er staat overigens ook nog een iets langere demo van hetzelfde liedje op deze EP. Die is helemaal geschreven door Kupianen, waardoor meteen duidelijk wordt dat de bijdrage van Kotipelto op de uiteindelijke versie minimaal is.

Infernal Maze begint rustig en melancholisch, kent dan een grootse uitbarsting en reveleert zich vervolgens – ingeleid door leuke riff – als een van de (vrij) snelle nummers waarvan Stratovarius vooral vroeger zijn handelsmerk placht te maken. De zanglijn is niet overal even sterk, maar de instrumentatie, de bijwijlen erg aanwezige basgitaar en het razend knappe soleerwerk compenseren de paar minder geslaagde melodietjes ruimschoots. Genieten geblazen, dus, maar wat gaat dat worden als Kotipelto ooit die hoge noten niet meer kan halen? Zorgen voor later, momenteel klinken 's mans stembanden even gesmeerd als pakweg vijftien jaar geleden.

De twee live nummers – *Against the Wind* en het veel langere *Black Diamond* – werden opgenomen tijdens de recente tournee voor *Polaris* en klinken erg stevig, zuiver en nagenoeg foutloos. De korte oosterse riedeltjes, het snelle gitaarwerk en de erg gemakkelijk in het gehoor liggende zanglijnen van *Against the Wind* (dat oorspronkelijk te horen was op *Fourth Dimension*) worden net als de intro van meesterpianist Jens Johansson, diens haast klassieke toetsenwerk, het meezingen en de tempowisselingen van *Black Diamond* (ooit nog te vinden op *Visions* en al lang een favoriet op het podium) aan elkaar gebonden met (gelukkig niet al te aanwezige) publiekreacties. Beide songs zijn goed opgenomen en hebben niets aan kracht ingeboet.

Darkest Hours is als voorproefje van de op 17 januari 2011 te verschijnen langspeler *Elysium* een absolute meevaller en mag tellen als zoethoudertje. En dan hebben we het nog niet over het erg mooie artwork gehad. Overigens is de cover van *Elysium* een kruising tussen dit en *Polaris*.

Dirk Vandereyken

